

Sygn. akt II CSK 471/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa [...] "C." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w M.
przeciwko I. W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 grudnia 2017 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanej I. W. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 6 kwietnia 2017 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparła na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sprowadzało się do jednego, rozbudowanego zdania o następującej treści: „Celem uzasadnienia wniosku o przyjęcie niniejszej skargi do rozpoznania i wypełnienia tym samym dyspozycji przepisu art. 398⁹ k.p.c. wskazuję, iż skargę niniejszą należy uznać za oczywiście uzasadnioną (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) z uwagi na naruszenie przez Sąd drugiej instancji elementarnych zasad prawa cywilnego oraz konieczność podjęcia ochrony słuszných praw Pozwanej, od której Powódka dochodzi zapłaty kwoty w przeważającej części wynikających z czynności dokonywanych przez osoby trzecie (po stronie Powódki oraz G. O.), bez udziału Pozwanej, bez jej woli oraz wbrew klarownie przedstawionemu przez nią stanowisku w zakresie współpracy stron oraz pośredniczenia w kontaktach między stronami osób trzecich, a nadto kwot pochodzących z deklarowanych przez Powódkę stosunków prawnych, które między stronami nie powstały”.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej należy wykazać, że popełnione przy ferowaniu zaskarżonego orzeczenia uchybienia w zakresie stosowania prawa miały charakter kwalifikowany i nie podlegały różnym ocenom, były więc dostrzegalne w sposób oczywisty dla przeciętnego prawnika (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000 r., V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156). Ponadto, należy w treści skargi kasacyjnej zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, nie publ.; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2001 r., IV CZ 200/01, nie publ.).

Tych wymagań autorka skargi kasacyjnej nie spełniła. Wywód, stanowiący uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawierał argumentów świadczących o tym, że sąd drugiej instancji dopuścił się oczywistego naruszenia prawa w powyższym rozumieniu oraz że zaskarżone postanowienie jest oczywiście wadliwe.

Poza tym dodać należy, że sam zarzut naruszenia, nawet oczywistego, określonych przepisów prawa nie jest wystarczający, gdyż nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Mimo bowiem nawet oczywistego naruszenia prawa, orzeczenie może być prawidłowe (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2011 r., V CSK 113/11, nie publ.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

l.n